

Jacob Fabricius

**Rector Academiae Rostochiensis, Jacobus Fabricius, Collegii Medici Decanus ...
Ad funeris exequias ... puero ... Theodoro Christophoro Varmeiero, hodie ... a
patre moestissimo parandas, Cives Academiae ... invitat**

Rostochii: Pedanus, 1632

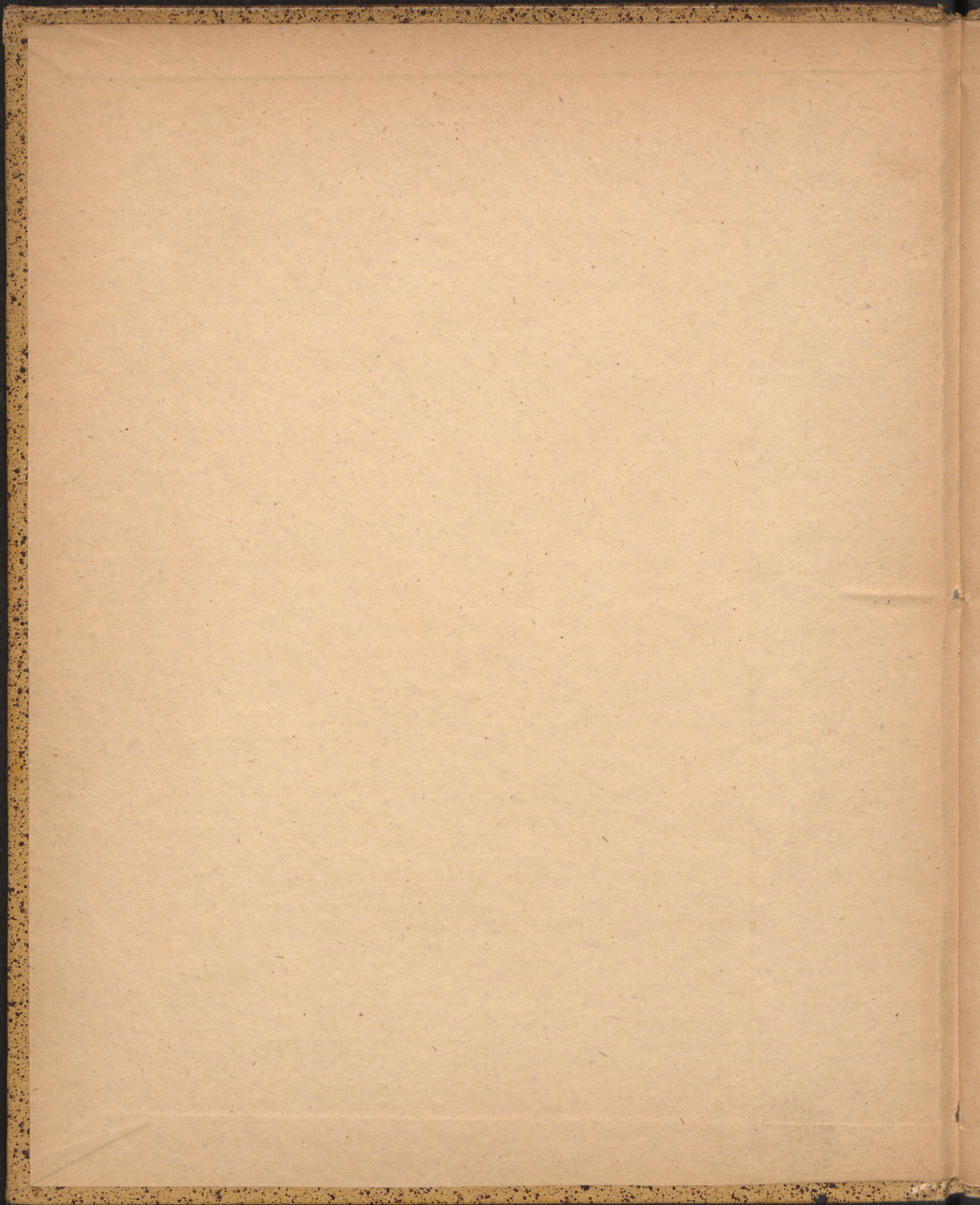
<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn777138670>

Druck Freier Zugang

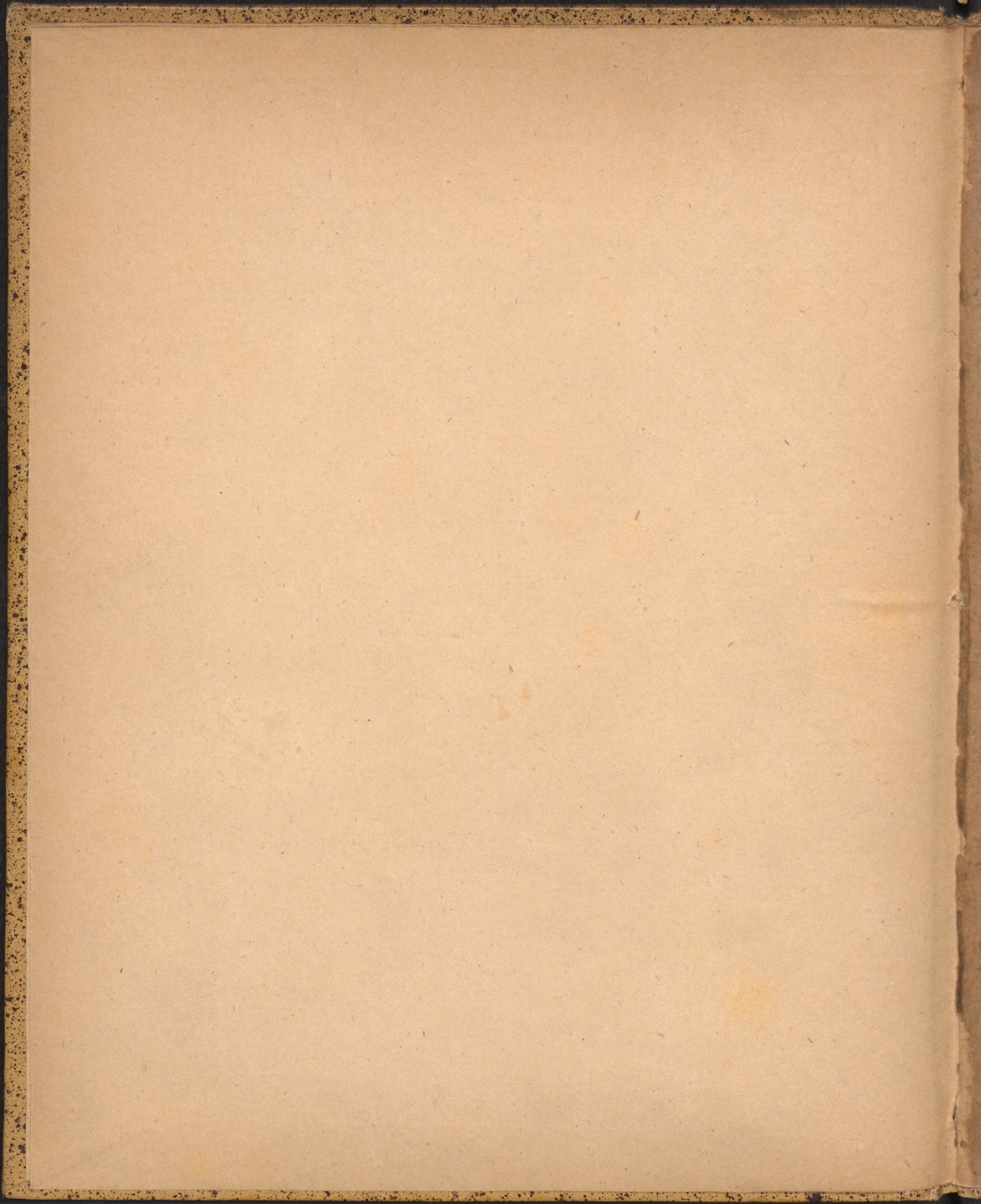

Fabricius, J.,
in Th. Chr. Varmeier

Rost. 1632.

RECTOR
Universitatis Rostochiensis,
JACOBUS FABRICIUS,
Collegij Medici DECANUS,
Archiater & Professor ordi-
narius,

Ad funeris exequias,

*Optima spei & indolis elegantissimæ
puero sexenni,*

THEODORO
CHRISTOPHORO
VARMIEIRO,

*hodiè, mediâ primâ, in Templo Mariano,
à patre mœstissimo parandas,*

Cives Academiæ omnes & singulos
peramanter invitât.

ROSTOCHII,

Typis JOACHIMI PEDANI, Acad. Typ.

ANNOM, DC. XXXII.

10

Ors omni ætati insul-
tat, estq; ut Plutarchus ait,
Consolat. ad Apollonium,
vita nostra tanquam fatale
debitum, quod contra-
xerunt majores nostri, atq;
à nobis persolvendum sine
gemitu, quando ille, qui commodavit, velut
creditor repetet: Et quod meritò admiramur,
non est certus definitus terminus, ad quem
depositum illud est reddendum, non aliter uti
nec trapezitæ scire possunt, quando reposcen-
da sit apud eos fors deposita: quò respexit Poë-
ta quidam scribens,

*Vita data est utenda, data est sine fœnore nobis
Mutua, nec certâ persolvenda die.*

Quod licet sciamus, Mortis tamen adventum
perpetuò formidamus. Philippus Macedo, re-
ferente Plutarcho, oportuno loco castra posi-
turus, cum audiret ibi non esse pro jumentis
alimenta: Qualis tandem, inquit, est vita no-
stra, qui etiam ad Asinorum commoda eam
cogimur dispensare. Grave nimirum existi-
mavit, & vix tolerandum, istis animalibus,
quorum tamen usu & operâ neutiquam carere
poterat,

poterat, quidpiam temporis vitæ suæ impendere, quod tamen impendere opus non habuit, cum istam curam curâdam etiam gregarijs militibus committere valuisset. Nimirum, quod Plinius ait, nulli animantium vitæ cupido major, nulli tamen eadem fragilior, nulli pavor confusior, nulli moriendi metus acrior. Venit hæc lex communis ad omnium vitam, ne sit sine malis. Et si quis secum penitissimè rem omnem expenderit, vitam nostram extremam reputabit esse miseriam. Quæ enim pars ætatis calamitatibus vacat? Nõne statim à principio plorat, ut primũ natus est, infans, vitãq; à lacrumis auspiciatur: Quæ tandem non premit eum molestia, semper etenim vel penuriã, vel frigore, vel calore, vel verberibus urgetur: quin & priusquam loqui possit, quanta patitur, flens scilicet, fletum solum reperit anxietati suæ medellam, prout omnis ætatis & conditionis miserias Plato in Axiocho pertexit.

*Opulentia, inopia, odium, amor, ira, pax, quies,
Ociq; furorq;, insidiãq;, jusq;, visq; (crux,
Farrago viæ est, quam placuit vocare vitam:*

*Tam dissona sibi monstra, quis expiare sumat?
Sicut stirpes aliquando multos, aliquando nullos fructus ferunt, & animalia copiosos aliàs, aliàs nullos procreant fœtus, & ut in mari tran-*

quillitatis ac tempestarum sunt vicissitudines;
sic etiam in vitâ multæ ac variæ eveniunt cir-
cumstantiæ, quæ homines in diversos Fortunæ
casus trahunt, in quos dispiciens aliquis non
ineptè dixerit:

Δεί σε δὲ χαίρειν καὶ λυπείσθαι.
Τὴν γὰρ εὐφροσύνην καὶ μὴ σὺ θέλεις,
τῶν θεῶν ἔστω βελουδιῶν ἔστι.

Opus est te gaudere ☉ mœrere,
Mortalis enim natus es, ☉ ut. bant. velis,
Superi sic constituerunt.

Omnia vidi ait Ecclesiastes, humana omnia
cogitatione peragravi, opes, delicias, poten-
tiam, instabilem gloriam, sapientiam, quæ ma-
gis subterfugit, quam tenetur, delicias ite-
rum, sapientiam iterum, eadem sæpius revol-
vens, ventris voluptates, hortos, famulo-
rum greges, possessionum copiam, pincernas;
utriusq; sexus, cantatores & cantatrices, ar-
ma, satellites, gentes ad genua procumbentes,
collecta tributa, regni supercilium, omnia
deniq; tam ad vitæ usum necessaria, quàm su-
perflua, quibus reges omnes, qui ante me fue-
runt, superavi: Et quid posthæc omnia? *Va-
nitas vanitatum ☉ omnia vanitas ☉ presumptio
Spiritus*, hoc est, uti Nazianzenus rectè explicuit,
orat. X. inconsideratus quidam animi impe-
tus,

rus, & distractio hominis, ob veterem fortasse
lapsum hâc pœnâ mulctari. Plato ludô tesse-
rarum vitam comparabat, ubi & jaciendum
est, quod sit commodum, & jactu quod cecidit,
rectè usurpandum: Ac jacere quidem in nostrâ
non est potestate, si verò rectè sapimus, penes
nos est, quod fortuna obtulit, convenienter
accipere, & suo quodq; disponere loco, ubi &
propria maximè conducant, & quæ præter vo-
luntatem eveniunt, minimè offendant. Alij
alijs eandem comparant, vitam nostram fu-
mo, bullæ, umbræ, vitro, somnio, & si quid ijs
evanidum magis, assimulantes: Ac quemad-
modum in mari, ut Virgilius ait, *terraq; urbesq;
recedant*, non aliter in hoc cursu rapidissimi
temporis, primum pueritiam abscondimus, de-
indè adolescentiam, deindè quidquid est illud
inter juvenem & senem medium, in utriusq;
confinio positum, deindè ipsius senectutis opti-
mos annos: Novissimè incipit ostendi publi-
cus finis generis humani, qui mors est, vel po-
rius principium alterius vitæ, quæ neq; dolori-
bus, neq; ærumnis, neq; ullius invidiæ subjecta
amplius. Portus enim est, ad quem in his mundi
calamitatibus miseri navigamus omnes, ad
quem quò citius pervenerimus, eò citius libe-
rabimur.

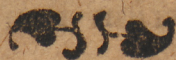
Fabimur. Quò respexit Bernhardus, quando mortem fidelium definit transitum de labore in refrigerium, de expectatione in præmium, de agone in brabejum, de morte in vitam, de fide in notitiam, de peregrinatione in patriam, & de mundo ad Patrem, ut propterea cuivis pio cum Poëtâ exclamare liceat:

*Quid mortem metuam, quid mille pericula rerũ,
Vita mihi Christus, mors mihi dulce lucrum.
Ad portum veni, Mors, Peccatumq; faceſſe,
Vitã cum Christo latitiãq; fruor.*

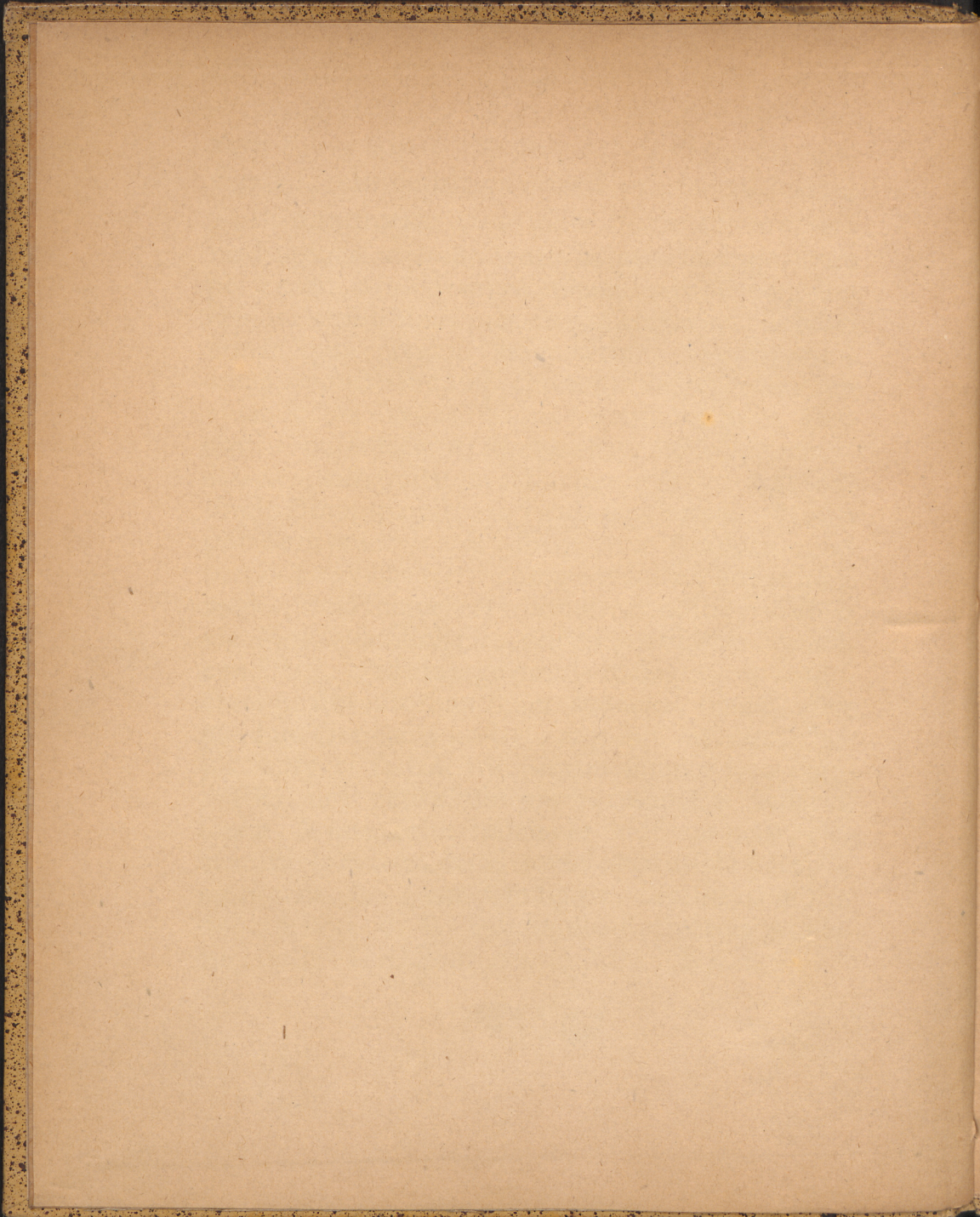
Cæterum vitæ noſtræ fugacitatem, ſub primis ætatis annis, optimæ indolis & ſpei puer *Theodorus Chriſtophorus*, Viri Conſultiſſimi, Dn. *Theodori Varnejeri* J. U. D. & judiciij provincialis ac Conſiſtorij Eccleſiaſtici Advocati ac procuratoris induſtrij filiulus, etiam ante triduum expertus, Naturæ, quo adſtriçtus fuit, perſolvit debitum, atq; ex hujus mundi ergaſtulo in cœleſtem Paradifum translatus eſt, ſui deſiderio Parenti, alijsq; cognatis & agnatis relicto triſtiſſimo. Nat9 ille die Aprilis quinto, poſt nonam veſpertina, anno 1627. in ipſâ luminarium conjunctione, quæ juxta Aſtrogos vitæ brevitatem portendere aſſolet, matre omnium virtutum matronalium laude, cum viveret,

viveret, dignissimâ, *Elisabethâ Piliâ*. Avum
Paternum habuit Virum Ampliss. & Consultiss.
Dn. Jacobum Varnejerum, J. U. Licent. &
Reverendissimi Osnabrugensium & Verden-
sium Episcopi, *Dn. PHILIPPI SIGISMUNDI*, Ducis
Brunsvicensis & Luneburgensis. p. m. Consilia-
rium, & Gogravium quondam fidelissimum.
Maternus avus fuit *Jacobus Piel*, Civis & Cen-
tumvir hujus Reipub. ac templi Mariani Jura-
tus meritissimus. Materna avia etiamnum
superstes est, *Catharina Storckia*, ex vetustis
Storckiorum ac Rinteliorum, in diœcesi O-
snabrugensi familijs profata, matrona hono-
ratissima. Materna avia similiter adhuc pietati
& divino cultui dedita nobiscum vivit, *Tilfa*
Dossia, *Dn. Nicolai Dossij* Medicinæ Doctoris o-
lim non infelicis, soror charissima. Ex hisce
Majoribus prognatus, postquam sacrosancto
Regenerationis lavacro, Christo Servatori
suo initiatus esset, statim sub primâ infantia
non exigua bonæ frugis in eo sese manifesta-
runt indicia, quæ deinceps & parentum & præ-
ceptorum diligentia subindè aucta sunt, ut
non vulgarem spem de ulteriore illius in bonis
literis profectu, quotquot eum noverunt,
conceperint. Verùm summo rerum huma-
narum.

marum dispensatori longè aliter visum, qui illi
tertio Octobris variolas immisit, quæ non tan-
tum more solito totum corpus defœdarunt,
sed & Decimo quinto ejusdè, præter adstantiũ
opinionem, vitæ clausulam horâ post meridiẽ
mediâ primâ, attulerunt; Morbi hujus decursu, quantum
per ætatem, morbiq; vehementiam licebat, semetipsum
sæpius elegantissimis precatiunculis erexit, ut dubium
non sit, quin ejus sanctæ animula cœtui Apocalypticæ,
magno numero in conspectu Agni congregato, sociata
vivat, & cum illo voce magnâ ingeminet; Salus Deo
nostro, qui sedet super throno; Benedictio, & claritas,
& sapientia, & gratiarum actio, honor & virtus, ac for-
titududo Domino nostro in secula seculorum. Nostri
porrò erit muneris atq; officij, cives Academici, ad
corporis exuvias terræ commendandas, hodie horâ
mediâ primâ frequentes convenire, & nostrâ *omni*
erga Parentem, filioli sui præmaturum obitum lugentẽ,
contestari. Adeste ergo omnes & singuli, & defun-
ctum in dormitorium suum deducite, simulq; inter-
eundum Germaniæ nostræ, atq; inprimis circuli hu-
jus Saxonici faciem tristissimam summo Deo com-
mittite, ut is periculosos motus compescat, sedet &
sopiat, & quæ nobis imminere videntur mala, cle-
mentissimè avertat, deniq; vivos optatissimâ pace, &
morituros, suo quemq; tempore, beatissimâ morte
donet & beet. P. P. Sub Sigillo Rectoratus Acade-
mici die XVII. Octobr. Anni Juliani XXXII.

viveret, dignissimâ, *Elisabe*
Paternum habuit Virum Ar
tiff. *Dn. Jacobum Varmejeru*
Reverendissimi Osnabruge
sium Episcopi, DN. PHILIPPI
Brunsvicensis & Luneburge
nium, & Gogravium quond
Maternus avus fuit *Jacobus*
tum vir hujus Reipub. ac ten
tus meritissimus. Materna
superstes est, *Catharina Sto*
Storckiorum ac *Rinteliu*
snabrugensi familijs profata
ratissima. Materna avia simi
& divino cultui dedita nob
Dofia, Dn. Nicolai Dofij Me
lim non infelicis, soror cha
Majoribus prognatus, post
Regenerationis lavacro, C
suo initiatus esset, statim su
non exigua bonæ frugis in
runt indicia, quæ deinceps &
ceptorum diligentiam subin
non vulgarem spem de ulter
literis profectu, quotquot
conceperint. Verum sum

Avum
Conful
icent. &
Verden
i, Ducis
Consilia
ssimum.
& Cen
ni Jura
iamnum
vetustis
cessi O
a hono
c pietati
it, *Tilfa*
ctoris o
Ex hisce
rosancto
ervatori
infantiâ
manifesta
& præ
unt, ut
in bonis
verunt,
huma
narum

